

Илия — Число Осем

Йерихон

Jeff Pippenger

2023-10-09

В началото на древния буквален Израил и също в началото на съвременния духовен Израил, при преминаването през Червеното море, а след това и при великото разочарование, започна поредица от последователни изпитания, която в крайна сметка достигна до последното изпитание. Провалът в това последно изпитание в книгата Числа и в милеритската история бележи началото на скитането в пустинята.

„В продължение на четиридесет години неверието, ропотът и бунтът не допуснаха древния Израил в Ханаанската земя. Същите грехове са забавили влизането на съвременния Израил в небесния Ханаан. И в двата случая вината не е в Божиите обещания. Неверието, светското мислене, липсата на посвещение и раздорите сред онези, които изповядват, че са Господен народ, са причината да останем толкова много години в този свят на грях и скръб.“

„Може да се наложи да останем тук, в този свят, още много години поради непокорство, както беше с израилевите чедя; но заради Христос Неговият народ не бива да прибавя грях към грях, като възлага на Бога последиците от собствения си погрешен начин на действие.“ Evangelism, 696.

В края на историята на древния Израил, както и в началото, имаше прогресивен процес на изпитване, който завърши, когато древният буквален Израил бе отведен в плен във Вавилон. В края на съвременния духовен Израил и те ще се изправят пред прогресивен процес на изпитване. Този процес завършва, когато лаодикийските адвентисти бъдат повалени при неделния закон. Както при древния Израил, съвременният Израил ще бъде отведен в плен от духовния Вавилон.

Милеритското движение, което пророчески започна през 1798 г. и официално завърши през 1863 г., предобразява движението на сто четиридесет и четирите хиляди, което започва през 1989 г. и завършва при края на човешкото изпитателно време и Второто пришествие на Христос. Между края на Милеритското движение и настъпването на мощното движение на третия ангел се намира историята на юридически регистрираната лаодикийска Църква на адвентистите от седмия ден.

„Разстояние само от единадесет дни път лежеше между Синай и Кадис, на границите на Ханаан; и с перспективата скоро да влязат в добрата земя Израиелевите множества подновиха своя поход, когато облакът най-после даде знак за придвижване напред. Йехова бе извършил чудеса, като ги изведе от Египет, и какви ли благословения не можеха да очакват сега, след като бяха встъпили в тържествен завет да Го приемат за свой Върховен Владетел и бяха признати за избрания народ на Всевишния?“ Патриарси и пророци, 376.

Тяхното кратко пътуване се превърна в четиридесет години поради тяхното неверие и непокорство. Ако бяха проявили вяра, основана върху тяхното велико избавление от робството, те скоро щяха да преминат река Йордан и да влязат в Обетованата земя. Първото им препятствие след това би било същото препятствие, с което по-късно се зае Исус Навин. След четиридесет години буквалният Израил излезе от пустинята за Обетованата земя, и Йерихон бе тяхната първа стъпка, и той стои като символ на Божията сила за спасение на всеки, който вярва. Йерихон е също така символ на делото, с което милеритското движение трябваше да се изправи през 1863 година, но те се оттеглиха в пустинята. Символиката на Илия е пряко свързана със символиката на Йерихон и е поучително да се разгледа историческата връзка на Илия с Йерихон.

А останалите Омриеви дела, които извърши, и силата, която показва, не са ли записани в книгата на летописите на израилевите царе? И Омри заспа с бащите си и биде погребан в Самария; и синът му Ахав царува вместо него. А в тридесет и осмата година на юдейския цар Аса Ахав, синът на Омри, започна да царува над Израил; и Ахав, синът на Омри, царува над Израил в Самария двадесет и две години. И Ахав, синът на Омри, вършеше зло пред Господа повече от всички, които бяха преди него. И стана така, като че ли му беше леко нещо да ходи в греховете на Еровоам, Наватовия син, та взе за жена Езавел, дъщерята на сидонския цар Етваал, и отиде да служи на Ваал и му се покланя. И издигна жертвеник на Ваал в дома на Ваал, който беше построил в Самария. Ахав направи и ашера; и Ахав вършеше повече, за да разгневява Господа, Израилевия Бог, отколкото всички израилеви царе, които бяха преди него. В неговите дни Хиил, бетилецът, съгради Йерихон; положи основите му с Авирама, първородния си, и постави портите му със Сегува, най-младия си син, според словото на Господа, което Той беше говорил чрез Исус Навиновия син. А Илия, тесвиецът, от жителите на Галаад, каза на Ахав: Заклевам се в живота на Господа, Израилевия Бог, пред Когото стоя, че през тези години няма да има ни роса, ни дъжд, освен по моя дума. 3 Царе 16:27–17:1.

Сблъсъкът, който Илия имаше с боговете на Ахав и Езавел на планината Кармил, бе в отговор на отстъплението на седмия цар на северното царство Израил, който „вършеше повече, за да разгневява Господа, Израилевия Бог, отколкото всичките израилеви царе, които бяха преди него“. Думата „разгневява“ в този пасаж е препратка към „деня на раздразнението“, който бе представен чрез десетото изпитание в Числа четиринадесета глава. Разгневяването на Бога от страна на Ахав представляваше последното от десетте изпитания, предизвикано от злия доклад на десетте съгледвачи в Числа четиринадесета глава. Следователно то представлява последното изпитание за милеритското движение и последното изпитание за сто четиридесет и четирите хиляди.

Затова, както казва Светият Дух: „Днес, ако чуете Неговия глас, не закоравявайте сърцата си, както при огорчението, в деня на изкушението в пустинята.“ Евреи 3:7, 8.

В пророческия „ден на раздразнение“, представен чрез Ахав, пророк Илия се помоли, ако е необходимо, Бог да навлече съдби върху Израил, за да може Неговият народ да се покае за греховете, в които участваше.

Израилевият народ постепенно бе изгубил страха и благоговението си пред Бога, докато Неговото слово чрез Исус Навин вече нямаше тежест за тях. „В неговите [Ахавови] дни Хиил ветилецът съгради Ерихон: основите му положи в Авирама, първородния си, а портите му издигна в най-младия си син Сегув, според словото Господне, което Той бе изговорил чрез Исус Навин, Навиевия син.“

„Докато Израил отстъпваше от вярата, Илия остана верен и истински пророк на Бога. Неговата вярна душа бе дълбоко наскърбена, когато виждаше, че неверието и вероломството бързо отделят израилевите чеда от Бога, и той се молеше Бог да спаси Своя народ. Той умоляваше Господа да не отхвърли напълно Своя съгрешаващ народ, но чрез съдби, ако е необходимо, да го пробуди към покаяние и да не допусне той да стигне до още по-големи крайности в греха и така да Го предизвика да го погуби като народ.“

„Словото Господне дойде към Илия да отиде при Ахав с изобличенията на Неговите съдби поради греховете на Израил. Илия пътуваше ден и нощ, докато стигна до двореца на Ахав. Той не поиска позволение да влезе и не чака да бъде официално известен. Съвсем неочаквано за Ахав Илия застана пред смаяния цар на Самария, облечен в грубите дрехи, които обикновено носеха пророците. Той не се извинява за внезапното си явяване без покана, а, издигайки ръцете си към небето, тържествено заявява чрез живия Бог, Който създаде небето и земята, съдбите, които щяха да дойдат върху Израил: „Няма да има ни роса, ни дъжд през тези години, освен по моята дума.““

„Това поразително изобличение на Божиите съдби поради греховете на Израил падна като гръм от ясно небе върху отстъпилия цар. Той сякаш бе вцепенен от изумление и ужас; и преди да може да се съвземе от смаянието си, Илия, без да изчака да види какъв ще бъде ефектът от вестта му, изчезна също тъй внезапно, както бе дошъл. Неговото дело беше да изговори словото на горко от Бога, и той незабавно се оттегли. Неговото слово бе заключило небесните съкровища, и неговото слово беше единственият ключ, който можеше отново да ги отвори.“ Свидетелства, том 3, 273.

Израил бе забравил, че Исус Навин строго им бе заповядал да не се смесват с езическите народи и никога да не възстановяват Ерихон. Макар битката при Ерихон да беше огромна проява на Божията сила и символ на Божието обещание да въведе Своя народ в Обетованата земя, с Ерихон бяха свързани и грях, и проклятие, и избавление. „Грехът“ беше този на Ахан, който пожела богатството и влиянието на Ерихон; „проклятието“ беше върху всеки човек, който би възстановил Ерихон; а блудницата Раав представляваше „избавлението“. Ахан пожела красивата вавилонска дреха. Той мислеше, че може да скрие греха си, както Адам и Ева се опитаха да скрият своя грях с дреха от смокинови листа. Ахан желаше благоденствието, което Ерихон олицетворяваше, и копнееше да бъде свързан с Вавилон.

Йерихон е представен като символ на делото по занесенето на вестта на третия ангел към света, но той съдържа и предупреждение относно греха да се обича светът и да се уповава на него. Символът на Йерихон съдържа също и проклятие против повторното съграждане на Йерихон, а Раав представлява онези, които все още са във Вавилон и излизат оттам, когато

бъде прогласен силният вик на третия ангел.

„Верната душа на Илия беше наскърбена. Неговото негодувание се разпали и той ревнуваше за Божията слава. Той виждаше, че Израил е потънал в страшно отстъпление. И когато си припомняше великите дела, които Бог бе извършил за тях, той беше обзет от скръб и удивление. Но всичко това беше забравено от мнозинството от народа. Той застана пред Господа и с душа, разкъсвана от мъка, се молеше на Бога да спаси Своя народ, ако трябва, дори чрез съдби. Той умоляваше Бога да задържи от неблагодарния Си народ росата и дъжда, съкровищата на небето, за да може отстъпилият Израил напразно да се обръща към своите богове, към своите идоли от злато, дърво и камък, към слънцето, луната и звездите, за да напояват и обогатяват земята и да я карат да ражда изобилно. Господ каза на Илия, че е чул молитвата му и че ще задържи росата и дъжда от Своя народ, докато не се обърнат към Него с покаяние.“

„Бог бе поставил Своя народ под особена закрила срещу смесване с идолопоклонническите народи около тях, за да не би сърцата им да бъдат измамани от привлекателните гори и светилища, храмове и олтари, устроени по най-разточителен и съблазнителен начин, така че да изопачат възприятията и Бог да бъде изместен от умовете на народа.

„Градът Ерихон беше предаден на най-крайно идолопоклонство. Жителите му бяха твърде богати, но цялото богатство, което Бог им бе дал, те смятаха за дар от своите богове. Имаха изобилие от злато и сребро; но, подобно на хората преди Потопа, бяха покварени и богохулни и с нечестивите си дела оскърбяваха и предизвикваха небесния Бог. Божиите съдби се надигнаха против Ерихон. Той беше крепост. Но Сам Вождът на Господното войнство дойде от небето, за да поведе небесните армии в нападение против града. Божиите ангели хванаха грамадните стени и ги събориха на земята. Бог беше казал, че градът Ерихон трябва да бъде проклет и че всички трябва да погинат, освен Раав и нейния дом. Те трябваше да бъдат спасени поради благоволението, което Раав показва към Господните пратеници. Господното слово към народа беше: „А вие, непременно се пазете от обреченото, за да не навлечете проклятие върху себе си, когато вземете от обреченото, и да направите стана Израилев проклет, и да го смутите.“ „И Исус ги закле в онова време, като каза: Проклет пред Господа да бъде човекът, който стане и съгради този град Ерихон; с първородния си ще положи основите му и с най-младия си син ще издигне портите му.“

„Бог беше извънредно строг по отношение на Йерихон, за да не би народът да бъде омаян от нещата, на които жителите се бяха покланяли, и сърцата им да бъдат отклонени от Бога. Той пазеше Своя народ с най-категорични заповеди; но въпреки тържественото повеление от Бога чрез устата на Исус Навин, Ахан дръзна да престъпи. Неговото користолобие го подтикна да вземе от съкровищата, които Бог му беше забранил да докосва, защото върху тях беше Божието проклятие. И поради греха на този човек Божият Израил беше слаб като вода пред своите врагове.“

„Исус Навин и старейшините на Израил бяха в голяма скръб. Те лежаха пред Божия ковчег в най-дълбоко смирение, защото Господ бе разгневен на Своя народ. Те се

молеха и плачеха пред Бога. Господ каза на Иисус Навин: „Стани; защо лежиш така ничком? Израил съгреши и още престъпи завета Ми, който им заповядах; защото взеха от обреченото, и още откраднаха, и още се престориха, и го сложиха между вещите си. Затова израилевите синове не можаха да устоят пред враговете си, а обърнаха гръб пред враговете си, защото бяха обречени; и няма вече да бъда с вас, ако не изтребите обреченото измежду вас.“

„Показано ми бе, че тук Бог онагледява как Той гледа на греха сред онези, които изповядват, че са Негов народ, пазещ Неговите заповеди. Онези, които Той е удостоил по особен начин да бъдат свидетели на забележителните прояви на Неговата сила, както древният Израил, и които въпреки това дръзват да пренебрегват Неговите изрични указания, ще бъдат предмет на Неговия гняв. Той би научил Своя народ, че непослушанието и грехът са крайно оскърбителни за Него и не бива да бъдат приемани лековато.“ Свидетелства, том 3, 263, 264.

Разказът за Ерихон включва предупреждението да не се уповаваме на привидната сила и слава на нечестивия и богат град. „Град“ в библейското пророчество е царство, а Ахан взе вавилонска дреха. Дрехата пророчески представлява характера, така че в „последните дни“ скриването от Ахан на вавилонската дреха представлява скрито желание да се притежава характерът на духовния Вавилон. Характерът, или образът, на духовния Вавилон е онова, което Съединените щати желаят, когато съединяват църквата и държавата.

Изправени пред възможността младежите от милеритското движение да бъдат мобилизирани за Гражданската война и осъзнавайки нуждата от организация, водачите на движението влязоха в юридическа връзка с богатата нация, към която никога не е трябвало да се приобщават. Дори Конституцията на тази богата страна постановяваше, че никога не е било необходимо една църква да бъде свързана с държавата. Имаше деноминации, които съществуваша по времето на милеритското движение и съществуват и до днес; някои от тези деноминации никога не са встъпвали в юридически отношения с правителството на Съединените щати и техният избор да не установят такава връзка никога по никакъв начин не им е попречил да организират съответните си църкви.

Дълго след като Иисус Навин води битката при Йерихон, по времето на Ахав, всички предупреждения, свързани с отстъпничеството на Ахан и разрушаването на Йерихон, бяха забравени от Божия отстъпил народ. Илия се помоли на Бога, като поиска, ако е необходимо, Божиите съдби да бъдат приведени в действие, за да доведат Неговия народ до покаяние. Когато Малахия записва последните думи на Стария Завет, обещанието е поставено в контекста на това, че Господ ще порази света с проклетие. Проклетието, свързано с Йерихон, беше върху всеки човек, който би възстановил Йерихон. Проклетието беше върху всеки, който, подобно на Ахан, би пожелал да се довери на богатството и разкоша, свързвани с Йерихон. „Грехът“ на Ахан представлява скритото, неосветено вътрешно желание да се носи вавилонската дреха. „Проклетието“ беше за делото на привеждането в действие на тези вътрешни желания.

Вестта на Милър беше Илияновата вест за неговото време, а Гражданската война представляваше съдовете, които съпътстват Илияновата вест. В средата на Гражданската война, през 1863 г., милеритският адвентизъм отново изгради Йерихон, както свидетелстват подробностите на проклятието, което Исус Навин изрече върху всеки човек, който би сторил това.

И Исус ги закле в онова време, като каза: Проклет да бъде пред Господа оня човек, който стане и съгради този град Йерихон; с първородния си ще положи основите му и с най-младия си син ще издигне портите му. Исус Навин 6:26.

Думата „закле“ в заповедта на Исус Навин е едновременно клетва и проклятие. Проклет, ако нарушиш заповедта на Исус Навин, и благословен, ако спазиш клетвата. Думата, преведена като „закле“, е преведена също и като „седем пъти“ в Левит двадесет и шеста глава. Клетвата и проклятието на Моисей, както Даниил ги изразява в девета глава, са свързани с възстановяването на Йерихон.

Да, целият Израил престъпи Твоя закон, като се отклони, за да не слуша Твоя глас; затова проклятието се изля върху нас и клетвата, която е записана в закона на Моисей, Божия служител, понеже съгршихме против Него. Даниил 9:11.

Сестра Уайт каза: „Бог беше извънредно взискателен по отношение на Йерихон, за да не би народът да бъде запленил от нещата, на които жителите му бяха се покланяли, и сърцата им да се отклонят от Бога.“ Бог беше извънредно взискателен при извършването на унищожението на Йерихон и затова беше извънредно взискателен и в записването на предупреждението, представено чрез Ахан. Той беше внимателен и в записването на проклятието, свързано с възстановяването на Йерихон, а също и внимателен в определянето на божествените тактики, използвани за събарянето на стените.

Несъмнено именно Исус, като Вожд на Господното войнство, насочи ангелите да съборят стените на Ерихон; и в Божието Слово нищо не се извършва случайно, но в този случай пророчицата ни казва, че „Бог беше много взискателен по отношение на Ерихон“. Седем дни ковчегът беше носен около града, а в пророчеството ден означава година. Този принцип беше записан в началото на четиридесетте години на странстване в пустинята, и в края на тези четиридесет години те обикаляха Ерихон в продължение на седем дни.

Според числото на дните, през които съгледахте земята, именно четиридесет дни — по един ден за една година — ще носите беззаконията си четиридесет години; и ще познаете нарушаването на Моето обещание. Числа 14:34.

Седем дни ковчегът бе носен около града, а на седмия ден бе обиколен около града „седем пъти“. Това дава две пророчески свидетелства, че Ерихон е свързан със „седемте времена“ на клетвата на Мойсей. Божият заветен народ са свещеници, и седем свещеници надуваха седем тръби.

И вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос. 1 Петър 2:5.

Тръбата представлява или предупредително послание, или съд, или призив към свято събрание, в зависимост от контекста, в който се намира. В последните дни трябва да бъде затръбено от стражите, както бе затръбено от милеритите в тяхната история. Свещениците представляват стражите по стените на Сион, които тръбят с тръба, предупреждавайки Божия народ за идващ съд, като същевременно призовават същия този народ към свято събрание.

Затръбете с тръба в Сион и дайте тревога на светия Ми хълм; нека треперят всички жители на земята; защото иде денят Господен, защото е близо ... Затръбете с тръба в Сион, осветете пост, свикайте тържествено събрание; съберете народа, осветете събранието, съберете старейшините, съберете децата и ония, които сучат гърди; нека младоженецът излезе от стаята си и невестата от покоите си. Нека свещениците, служителите Господни, плачат между притвора и олтара и нека казват: Пощади людето Си, Господи, и не предавай наследството Си на позор, тъй щото езичниците да владеят над тях; защо да казват между народите: Къде е техният Бог? Йоил 2:1, 15–17.

Вестта на тръбата е Илияновата вест. Всички различни употреби на думата „седем“ в шеста глава на Исус Навин са същата дума или сродно производно на думата, която е преведена като „седем пъти“ в Левит двадесет и шеста глава. И все пак блюдото от басни, поднасяно от лаодикийските богослови, твърди, че думата, преведена като „седем пъти“ в Левит двадесет и шеста глава, представлява единствено пълнота на сила, или завършеност, или някакъв друг нелеп вариант на тяхното отрицание, че Милър е бил прав, когато е прилагал числова стойност към думата, преведена като „седем пъти“. Свещениците водеха народа около града седем пъти, а не напълно или изцяло около Ерихон. Думата, преведена като „седем пъти“, представлява числова стойност!

При Ерихон, когато народът извика, това представляваше силния вик на сто четиридесет и четирите хиляди, които са отсечени от планината без ръце в Даниил, втора глава, и които поразяват и строшават истукана.

И в дните на тези царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши; и това царство няма да бъде оставено на други люде, но то ще строши и ще изтреби всички тези царства, а само то ще стои довека. Тъй като ти видя, че камъкът беше отсечен от планината без ръце и строши желязото, медта, глината, среброто и златото, великият Бог извести на царя онова, което ще стане по-после; и сънят е верен, и тълкуването му — сигурно. Даниил 2:44, 45.

Бог внимателно изброи скъпоценните метали, които се намираха в Ерихон, като злато, сребро, мед и желязо. В пророчески смисъл глината представлява Божия народ, предобразен чрез Раав. Ерихон представя края на всички земни царства по време на силния вик на сто четиридесет и четирите хиляди.

Но цялото сребро и злато, и съдовете от мед и желязо, са посветени на Господа; те да влязат в съкровищницата на Господа. Исус Навин 6:19.

Йерихон представлява делото по завладяването на Обетованата земя, което е образ на делото на могъщото движение на третия ангел. Това дело включва предупреждение, проклятие и спасяването на онези извън свещенството, представени от блудницата Раав.

Пророческото „проклятие“ на Исус Навин по-късно се изпълни в дните на Ахав и Илия. Проклятието срещу повторното изграждане на Йерихон съдържаше конкретното предсказание, че човекът, който стори това, ще загуби най-младия си син, когато постави портите на Йерихон, и ще загуби най-стария си син, когато положи неговите основи. Във времето на Илия Хиил, вителецът, изпълни това пророчество и най-младият му син умря, когато постави портите, а най-старият му син умря, когато положи основите. „Проклятието“, което е свързано с вестта на Илия, беше представено чрез делото по възстановяването на Йерихон.

Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите им, да не би, като дойда, да поразя земята с проклятие. Малахия 4:5, 6.

Проклятието на милеритската история, което беше свързано с Илияното послание на Милър, беше предсказано от Исус Навин и изпълнено във времето на Илия и Ахав.

В неговите дни Хиил, ветеилецът, съгради Йерихон; основите му положи с цената на Авирама, първородния си син, и портите му издигна с цената на Сегува, най-младия си син, според словото Господне, което Той беше изрекъл чрез Исуса, Навиновия син. 3 Царе 16:34.

Проклятието върху повторното съграждане на Йерихон не може да бъде отделено от проявлението на силата, която Бог упражни, когато събори стените на Йерихон. Сестра Уайт каза: „Онези, които Той е удостоил по особен начин да бъдат свидетели на забележителните прояви на Неговата сила, както беше с древния Израил, и които дори тогава дръзват да пренебрегнат Неговите изрични наставления, ще бъдат предмет на Неговия гняв.“ Милеритите току-що бяха участвали в проявлението на Божията сила, достигнало своята кулминация с Среднощния вик, но те отхвърлиха клетвата на Мойсей за седемте времена, която Даниил също определя като проклятието на Мойсей.

Имената са символ на характера в Божието Слово, а името на човека, който възстанови Ерихон, заедно с имената на неговия най-стар и най-млад син, са твърде показателни. Хиил означава живият Бог на силата и подсказва, че Хиил е бил последовател на живия Бог. Обстоятелството, че е определен като вителец, го отъждествява с църквата. Авирам, неговият първороден, означава баща на висотата, в смисъл на възвишен и издигнат. Името на най-младия му син Сегув означава възвишен, и да възвишава и издига. И трите имена представят елементи от Божия характер, но в контекста на пророчеството, което те изпълниха, те представят човек, който възвишаваше и превъзнасяше себе си над Всемогъщия Бог, Който бе съборил Ерихон. „Порта“ в пророчеството представлява църква.

„За смирената, вярваща душа Божият дом на земята е вратата на небето. Хвалебната песен, молитвата, думите, изговорени от Христовите представители, са определените от

Бога средства за приготвяне на един народ за горната църква, за онова по-възвишено поклонение, в което не може да влезе нищо нечисто.“ Свидетелства, том 5, 491.

Началото на делото по основаването на църква започна през 1860 г., както свидетелстват адвентни историци като Артър Уайт, внукът на Елън Уайт.

„Макар че Елън Уайт бе писала и публикувала в известна степен върху нуждата от ред в управлението на делото на църквата (вж. *Early Writings*, 97–104), и макар че Джеймс Уайт бе държал тази нужда пред вярващите в слова и статии в *Review*, църквата бавно пристъпваше към действие. Това, което бе представено в общи линии, бе добре прието, но когато се стигна до това да се претвори в нещо градивно, се надигнаха съпротива и *opposition*. Кратките статии на Джеймс Уайт през февруари извадиха немалко хора от самодоволството им, и сега се говореше твърде много.“

„Дж. Н. Лафбъроу, работейки с Уайт в Мичиган, беше първият, който откликна. Думите му бяха утвърдителни, но отбранителни:“

„Някой казва: ако се организирате така, че по закон да притежавате имущество, ще бъдете част от Вавилон. Не; аз разбирам, че има съвсем съществена разлика между това да бъдем в положение, в което можем по закон да защитим имуществото си, и това да използваме закона, за да защитаваме и налагаме своите религиозни възгледи. Ако е погрешно да се защитава църковна собственост, защо тогава не е погрешно и за отделни лица да притежават каквато и да било собственост по закон? — *Review and Herald*, 8 март 1860 г.“

„Джеймс Уайт бе завършил изложението си в *Review*, като бе поставил пред църквата въпроса за необходимостта от организация на издателското дело с думите: „Ако някой има възражения срещу нашите предложения, нека бъде така любезен да изложи писмено план, по който ние като народ можем да действаме.“ — *Ibid.*, 23 февруари 1860 г. Първият служител, трудещ се на полето, който откликна, бе Р. Ф. Котрел, твърд и постоянен кореспондент-редактор на *Review*. Неговата непосредствена реакция бе категорично отрицателна:“

„Брат Уайт е помолил братята да се изкажат по отношение на неговото предложение да обезпечат църковната собственост. Не зная точно каква мярка възнамерява той в това предложение, но разбирам, че става дума да се инкорпорираме като религиозно тяло според закона. Що се отнася до мен, мисля, че би било погрешно да „си създадем име“, понеже това лежи в самата основа на Вавилон. Не мисля, че Бог би го одобрил.—Пак там, 22 март 1860 г.“ *Arthur White, Ellen G. White*, том 1, 420, 421.

Джеймс Уайт започна своето усилие да стане църква през 1860 година, а църквата е представена чрез „врата“. Елън Уайт казва следното за 1860 година.

„През 1860 г. смъртта прекрачи прага ни и прекърши най-младия клон на нашето родословно дърво. Малкият Хърбърт, роден на 20 септември 1860 г., почина на 14 декември същата година.“ Свидетелства, том 1, 103.

През 1863 г. семейство Уайт загуби и най-големия си син. След като играл и се бил прегрял, той влязъл в стаята, където се подготвяли платнените карти, и подремнал върху някои влажни платове, използвани при изработването на картите. Картите от 1843 и 1850 г. представляват основите на милеритското движение. Картата, изработена през 1863 г., представлява отхвърляне на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, както по-рано бяха представени върху двете таблици на Авакум. Тя представя една фалшива основополагаща вест.

„Когато в петък, 27 ноември [1863 г.], родителите пристигнаха в Топшам, те завариха тримата си синове и Аделия да ги очакват на гарата. Всички бяха, привидно, в добро здраве, с изключение на Хенри, който беше настинал. Но на следващия вторник, 1 декември, Хенри беше много тежко болен от пневмония. Години по-късно Уили, най-малкият му брат, възстанови разказа:“

„По време на отсъствието на родителите си Хенри и Едсън, под надзора на брат Хауланд, бяха усърдно заети да монтират картите върху плат, подготвяйки ги за продажба. Те работеха в наета магазинна сграда на около един квартал от дома на Хауланд. Най-сетне получиха отдых за няколко дни, докато чакаха да им бъдат изпратени карти от Бостън.... Като се върна от дълга разходка край реката, той [Хенри] безгрижно легна и заспа върху няколко влажни плата, използвани за подлепване на хартиените карти. През отворения прозорец влизаше студен вятър. Тази неразумна постъпка доведе до тежка простуда.“ Артур Уайт, Ellen G. White, том 2, 70.

През 1863 г. милеритското движение приключи с образуването на църква и с отхвърлянето на основополагащите истини, представени върху двете плочи на Авакум. Главният водач, както е предобразен от Хиил Ветилецът, бе започнал делото по поставянето на портите през 1860 г. и загуби най-малкия си син, задето стори това. През 1863 г. фалшивите карти станаха мястото за покой, където първородният син на Хиил подремна. Той настина и умря същата година. Смъртта му бе пряко свързана със спането върху картите, които тогава се изработваха. Но картата, която се изработваше през 1863 г., беше фалшификатът на основата, която Илия, представен от Милър, бе издигнал.

Заповедта на Исус Навин против възстановяването на Йерихон беше изразена с думата „закле“. Тя обозначава клетва и проклятие и е същата дума, преведена като „седем пъти“ в Левит двадесет и шеста глава. Това е проклятието, което съпътства вестта на Илия, и това проклятие се изпълни през 1860 и 1863 година, когато милеритският адвентизъм възстанови Йерихон чрез образуването на законна църква и чрез отхвърлянето на препъникамъка — камъка на Милър. Хиил беше ветилец, като по този начин пророчески се подчертава делото на Хиил по възстановяването на Йерихон като дело по изграждането на църква.

„Проклятието“ на Исус Навин беше изречено във връзка с разказа за битката при Ерихон — битка, която не може да бъде разказана, без многократно да се отбелязва „седем пъти“.

През 1863 г. вестта, или „клетвата“, на Моисей, както бе представена от Илия и олицетворена от Уилям Милър, произведе „проклятие“. И вестта на Моисей, и делото на

Илия бяха отхвърлени. Илия се завърна през 1989 г., но не бе свързан отново с Моисей чак след 11 септември 2001 г. Това сведение тепърва трябва да бъде защитено, но то е неопровержимо.

„Неосветени служители се нареждат против Бога. Те възхваляват Христос и бога на този свят с едно и също дихание. Докато привидно приемат Христос, те прегръщат Варава и чрез делата си казват: „Не Този Човек, а Варава.“ Нека всички, които четат тези редове, внимават. Сатана се е похвалил с онова, което може да направи. Той мисли да разруши единството, за което Христос се помоли да съществува в Неговата църква. Той казва: „Ще изляза и ще бъда лъжлив дух, за да измамя онези, които мога — да критикуват, да осъждат и да изопачават.“ Нека синът на измамата и лъжливото свидетелство бъде приет от една църква, която е имала голяма светлина, големи доказателства, и тази църква ще отхвърли вестта, която Господ е изпратил, и ще приеме най-неразумните твърдения и лъжливи предположения, и лъжливи теории. Сатана се смее на тяхното безумие, защото знае що е истина.“

„Мнозина ще застанат на нашите амвони с факела на лъжливото пророчество в ръцете си, запален от пъкления факел на Сатана. Ако съмненията и неверието бъдат подхранвани, верните служители ще бъдат отстранени от народа, който мисли, че знае толкова много. „Ако би познал“, каза Христос, „поне и ти в този твой ден онова, което принадлежи на твоя мир! Но сега е скрито от очите ти.“

„Обаче основата Божия стои твърда. Господ познава онези, които са Негови. Осветеният служител не трябва да има никакво лукавство в устата си. Той трябва да бъде открит като деня, свободен от всяко петно на зло. Осветено служение и печатно дело ще бъдат сила в разпръскването на светлината на истината върху това извратено поколение. Светлина, братя, повече светлина ни е нужна. Затръбете с тръба в Сион; надигнете тревога на светата планина. Съберете войнството Господне, с осветени сърца, за да чуе какво ще каже Господ на Своя народ; защото Той е увеличил светлината за всички, които ще чуят. Нека бъдат въоръжени и снабдени и нека излязат на битката — в помощ на Господа против силните. Сам Бог ще работи за Израил. Всеки лъжлив език ще бъде заставен да замлъкне. Ръцете на ангели ще съборят измамните замисли, които се изграждат. Укрепленията на Сатана никога няма да възтържествуват. Победата ще съпътства вестта на третия ангел. Както Вождът на Господното войнство събори стените на Ерихон, така ще тържествува и Господният народ, който пази Неговите заповеди, и всички противостоящи сили ще бъдат победени. Нека никоя душа не се оплаква от Божиите служители, които са дошли при нея с изпратена от небето вест. Не търсете вече недостатъци в тях, казвайки: „Те са твърде категорични; говорят твърде силно.“ Може и да говорят силно; но не е ли това нужно? Бог ще накара ушите на слушателите да пищят, ако те не внимават на Неговия глас или на Неговата вест. Той ще осъди онези, които се съпротивляват на Божието слово.“

„Сатана е приложил всяка възможна мярка, за да не дойде сред нас като народ нищо, което да ни изобличи и смъмри и да ни увеща да отстраним заблужденията си. Но има народ, който ще носи Божия ковчег. Някои ще излязат измежду нас, които вече няма да

носят ковчега. Но те не могат да издигнат стени, за да препречат истината; защото тя ще продължи напред и нагоре до самия край. В миналото Бог е издигал мъже и Той и сега има мъже на възможността, които очакват, пригответни да изпълнят Неговата повеля — мъже, които ще преминат през ограничения, които са само като стени, измазани с неразкален хоросан. Когато Бог положи Духа Си върху хора, те ще действат. Те ще прогласяват словото Господне; ще издигат гласа си като тръба. Истината няма да бъде умалена, нито да изгуби силата си в техните ръце. Те ще покажат на народа неговите престъпления и на Якововия дом — греховете му.“ Свидетелства към проповедниците, 409–411.